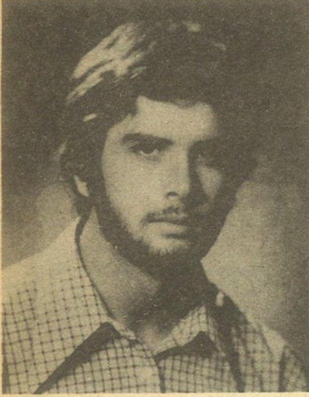
ilerici gençlik

15 Günlük Siyasi Gençlik Gazetesi

BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMA ve BİRLİK

2 TL. • SAYI 5
16 ŞUBAT 1976

Katiller serbestçe dolaşırken MC gençlere ateş saçıyor

-Semih Erbek'in anısına-

KAN ÇİÇEĞİ TOMURCUK

Göğsünde filiz verdi
Kan çiçeği tomurcuk
Ellerinde tan ışır
Gözleri hala çocuk

Yürekler kardeş-orman
Yanar öfke damarda
Özgürlük türküsü bu
Çırpınır havalarda

Yakındır ışıya şu
Erir doruklarda kar
Seti yıkar su coşkun
Göverir taze bahar

Biliriz binlerce kök
Birden filizlenecek
Her kan tomurcuğundan
Atanda tan-gül çiçek

11/2/1976
AHMET AKSOY

●

ODTÜ duraklarına yapılan komando saldırıları sırasında 3 Ocak'ta vurulan ODTÜ Mimarlık Fakültesi 1. sınıf öğrencisi Semih Erbek 11 Şubat'ta öldü.

3-4 Ocak Cuma ve Cumartesi günleri, şehirdeki otobüs duraklarına ve üniversiteye giden otobüslere silahlı saldırılar düzenlendi. Komandolar dağıttıkları bildirilerde "seslerini duyurmak için gürültü çıkaracaklarını" açık açık ilan ediyorlardı. Bu bildiriler, suç delili niteliğini taşımaktadır. Bildirilerin dağıtılmasından sonra, Genelkurmay Başkanlığı önünde, yol kenarında pusu kuran faşistler saldırıya geçtiler. Semih Erbek burada yaralandı.

ODTÜ, eğitimin uzunca bir süre düzenli olarak yürümesinden sonra faşist saldırılara hedef olmuştu. Komandoların okul içinde olay çıkartarak üniversiteyi kontrol altına almaları mümkün değildi. Ancak, faşistlerin işgalleri altında bulunmayan okullarda olay çıkartma politikaları çok geçmeden ODTÜ'de de kendini gösteriyordu. Semih Erbek, bu planı yürüten elin tuttuğu silahtan çıkan kurşunların hedefi oluyordu.

Daha önce duraklarda çıkan olaylara rağmen hiçbir tertibat almayan "güvenlik kuvvetleri" bu saldırılarda da ortada yoktu. Sonraları, ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşan faşist katiller, mükafat olarak telafi imtihanına sokulurken, "güvenlik kuvvetleri" yoğun tedbirler alıyorlardı.

11 Şubata kadar yaşama mücadelesi veren Semih Erbek'e ilerici öğrencilerin ve demokratik kuruluşların çabasıyla 130 şişe kan verildi. Ancak bu da onu kurtarmaya yetmedi.

POLİS, CENAZEYİ ALMAK İSTEYEN GENÇLERE ATEŞ AÇIYOR

Katlettiği yurtseverlerin ölülerinden bile korkan MC, güvenlik kuvvetleri aracılığı ile, en küçük tepkiye bile tahammülü olmadığını açıkça gösterdi. Semih Erbek'in cenazesini almaya giden öğrencilere, cenazenin adli tıbba götürüleceği söylendi; koridorlar polisler tarafından tutuldu. Ertesi gün, ODTÜ rektörünün ve polisin de izniyle ODTÜ önünde cenaze töreni yapılması kararlaştırıldı. Cenazeyi almak için SBF önünde toplanarak adli tıbba giden öğrenciler, polisin burada tedbir aldığını gördüler. Öğrenciler, tören için izin verildiğini belirterek cenazeyi istediler. Polisin cevabı öğrencilerin üstlerine panzerlerle ve coplarla saldırmak oldu. Daha sonra öğrencilerin üzerine ateş açıldı.

Polisin saldırısı sonucunda Melih Pekdemir adlı öğrenci copla dövülerek, Gülay Özdemir adlı öğrenci de kurşunla ağır, Cumhur Özdemir, Hayri Yıldırım ve Salim adlı öğrenciler de çeşitli yerlerinden yaralandılar. Polis 24 öğrenciyi göz altına aldı, anlaşılan kendi yarattığı olayın sorumluluğunu her zamanki gibi öğrencilerin üzerine yıkmak istiyordu.

Böyle olaylarda, öğrenciler arasından sorumsuzca davrananlar, kışkırtıcılık yapanlar çıkabilir. Ancak bu sorumsuz davranışların polisi hedef almadığı, polisin asıl niyetleri için bahane oluşturduğu da bir gerçektir. Silah kullanıldığını söyleyerek, hem de izinli bir cenaze töreninde polisin öğrencilere ateş açması asıl niyetin töreni yaptırmamak olduğunu açıkça gösteriyordu. Polisin kaçırdığı cenazeyle beraber Bursa'ya gitmek isteyen öğrencileri engellemek için, Eskişehir yönüne giden tüm arabalar trafik polisince yolda önleri kesilerek bekletildi.

İKTİDARIN PANİĞİ NEREDEN GELİYOR

Arkadaşlarının Semih Erbek'e karşı en son görevlerini yerine getirmesi bile MC'yi korkutuyordu. İşledikleri cinayetlerin hesabını verecekleri günün geleceğini, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinin başarıya ulaşacağını onlar da biliyorlardı. Verecekleri hesabın korkusu içindeydiler.

Bu, faşist katiller sürüsünün ilk cinayeti değildir. "Faili meçhul" cinayetlere kurban giden tüm ilerici, yurtsever, sosyalist gençlerin katilleri bilinmektedir. Bu katilleri kimlerin teşvik ettiği, kimlerin onları maddi-manevi desteklediği de ortadadır. Faşist saldırıları yönetenlerin, bütün kurumları hızla faşistleştirme çabası içinde oldukları bilinmektedir. Saldırılar yalnız öğrencilere değil, işçilere, emekçilere, memurlara, öğretmenlere de yönelmektedir. Kanunlar değiştirilmekte, faşist tırmanma hızlandırılmaya çalışılmaktadır.

ODTÜ REKTÖRLÜĞÜ, SEMİH'İN KATİLLERİNİ KANATLARI ALTINA ALDI

ODTÜ'ye yönelen faşist tertipler duraklara saldırıyla kalmadı. Gecikmelere rağmen sömestre sonu sınavları tamamlandı. Ama çeşitli nedenlerle sınava giremeyenler vardı. Bunların bir kısmını, durakları basıp adam kurşunlamaktan ders çalışmaya fırsat bulamayanlar oluşturuyordu. Ancak "iyi niyetli" idare bu işin de çözümünü buldu. Yönetmelikleri hiçe sayarak "geçerli" mazeret gösteren herkese telafi sınavı verileceği açıklandı. Geçerli mazeretin ne olduğu ise sınava girmek için müracaat eden bir kısım öğrenciye verilen cevapla açığa çıktı. Sınavlar, siyasi nedenlerle okula gelemeyenler içindi. Sınava girmemek için tek geçerli mazeretin doktor raporu olduğu bir yönetmelikle bu tür bir uygulamaya girişmenin hukuki hiçbir dayanağı yoktu. Bu mesele de çözüldü. Mütevelli heyeti geçici bir süre için rektörlüğe yönetmelikleri yürürlükten kaldırabilme yetkisi verdi. Bu arada duraklara baskın yapanlardan Osman Bayraktar, Kamber Ek gibi "öğrenciler" de bu haktan yararlandılar. Bunlar hakkında hiçbir disiplin kovuşturması açılmadı. Yönetmeliklerde yumruk atmanın bile okuldan uzaklaştırma gerekçesi sayıldığı bir okulda tabancayla adam vurmak olağan hallerden sayılıyordu.

Sınava girenlerin güvenliği ise ilginç bir yöntemle sağlandı. Komandoların sınava gireceği günlerde okul öğrencileri, jandarmalar ve "devletin güvenlik kuvvetlerinin yardımcıları" tarafından okulun kapısından geri çevrildiler, jandarmaya okula öğrenci alınmaması emrinin valilikçe verildiği kapıda görevli jandarma teğmeni tarafından açıklandı.

FAŞİSTLERİN ODTÜ OTOBÜSLERİNE YÖNELTTİKLERİ SİLAHLI SALDIRI SONUCUNDA AĞIR YARALI OLARAK HASTANEYE KALDIRILAN SEMİH ERBEK'İN 11 ŞUBAT GÜNÜ HAYATINI KAYBETMESİ ÜZERİNE, ÖĞRENCİSİ BULUNDUĞU ODTÜ MİMARLIK FAKÜLTESİ GENEL KURULU 12 ŞUBAT GÜNÜ KAMU OYUNA AŞAĞIDAKİ AÇIKLAMAYI YAPMIŞTIR:

KAMU OYUNA DUYURU

Fakültemiz Mimarlık Bölümü birinci sınıf öğrencilerinden Semih Erbek 3 Ocak 1976 günü bindiği ODTÜ otobüsünde, Ülkü Ocakları Derneğince bastırılmış bildirileri dağıtan ve kimlikleri saptandığı söylenen kişilerce tabanca ile acımasız bir biçimde vurularak ağır yaralanmış ve 11 Şubat 1976 günü kurtarılamayarak ölmüştür.

Kendisi, kişilik ve akademik başarı açısından üstün nitelikli iyi bir insan olarak tanınmakta idi. Ölümü, ülkemiz için onulmaz bir kayıp ve kendisini tanıyanlar için büyük bir üzüntü kaynağı olmuştur.

Halen serbestçe dolaştıkları bilinen katiller hakkında gereken işlemlerin bir an önce yapılması için ilgili makamları göreve çağırırız.

ODTÜ Mimarlık Fakültesi
Genel Kurulu

REKTÖRLÜK YENİ BİR DİSİPLİN YÖNETMELİĞİNİ YÜRÜRLÜĞE SOKUYOR

Bu arada mütevelli heyeti yaratılan karışıklık ortamından azami ölçüde yararlanma çabası içindeydi. Öğretim görevlilerinin görev yetki ve sorumluluklarını belirleyen yeni bir yönetmeliğin yürürlüğe girdiği görüldü. Böyle bir yönetmelik çalışmasının varlığından öğretim üyelerinin haberinin olmadığı ise Fen ve Edebiyat Fakültesi genel kurulunun açıklamasıyla ortaya çıktı. Yeni yönetmeliğin ne menem bir şey olduğunu anlamak zor değildi. Ama bazı ilginç maddelerden örnekler vermekte yarar var:

Madde 4-f: Yetkili kılınmadığı halde, üniversite organlarında yapılan konuşmaları, alınan kararları, özel bir maksada dayalı olmaksızın, organ dışına yayarak veya sızdırarak, organ veya üyelerin lehinde ya da aleyhinde davranışlara yol açmak.

Gizli işler çevirmeye meraklı, gerçek yüzlerini saklayabilmek için her türlü dalaveraya baş vuranların işine oldukça yarayacak bir madde.

Madde 9-a: Yetkili bulunmadığı halde dış ve iç güvenlikle ilgili ve kamu hizmetlerinin yürütülmesi veya kamu yararı bakımından gizli kalması gerekli bilgi ve belgeleri açıklamak.

"Kamu"nun kendi yararına olan ama bilmemesi gereken şeylerin ne olduğu belli değil. Ayrıca iç ve dış güvenlikle ilgili meseleler hakkında karar verecek organlar üniversite yetkilileri mi, yoksa bu ülkede bağımsız mahkemeler var mı?

Madde 9-b: Öğretim üyeliği ve asistanlık sıfatı ile bağdaşmayacak şekilde utanç verici bir eylemde bulunmak.

Bugüne kadarki uygulamalar göz önüne alınırsa, bu maddenin neyi kastettiği açık. İmtihanlar olmadığı için öğrenciler hakkında değerlendirme yapamayacağını bildiren öğretim görevlilerinin okuldan atıldığı bir üniversitede bu maddeyle neler yapılabileceği biliniyor.

Madde 11-b: Dil, ırk, sınıf ve mezhep ayırımına dayanarak nitelikleri anayasada belirtilen cumhuriyeti ortadan kaldırmak için her ne surette olursa olsun, gösteri telkin veya propaganda yapmak veya anarşik hareketlere katılmak.

İktidarın bölücülük, anarşi gibi konulardaki tavrı dikkate alınırsa, onun uzantılarının bu maddeyi ne için yönetmeliğe koydukları da açığa çıkıyor.

Bir de bazı maddeler var ki son telafi sınavlarını verenlerin cezalandırılmasını gerektiriyor. Bakalım idare kendi kendisini cezalandıracak mı?

Madde 7-ç: görevin yerine getirilmesinde dil, ırk, cinsiyet, siyasi düşünce, sosyal sınıf felsefi inanç, din ve mezhep ayırımı yapmak.

Madde 7-c: Görevin yerine getirilmesinde keyfi olarak farklı işlem yapmak.

Bu maddelere dayanarak rektörlüğün tümüne son uygulamalarından ötürü işten el çektirilebilir. Tabii gücü gücü yetene.

MC başta var oldukça bu ve buna benzer uygulamalar olacak gerici yönetmelikler, kanunlar yürürlüğe konacak. Ya da konulmaya çalışılacak. Bunların önüne geçebilmenin, MC'yi iktidardan uzaklaştırabilmenin tek şartı var. Demokratik güçlerin toparlanması, ortak hedefler doğrultusunda uyumlu mücadele verilebilmesi. Anti-demokratik uygulamalara karşı koymak, demokratik mevzilerin korunmasında ve yenilerinin kazanılmasında etkin mücadele verebilmek, faşist tırmanmanın önüne geçebilmek, geniş emekçi yığınlarla birlikte bu toparlanmayı yaratmak ile mümkün.

●

ZEYTİNBURNU CİNAYETİNİN FOYASI ORTAYA ÇIKIYOR

Faşistlerin ve polisin saldırıları tüm yoğunluğuyla devam ederken, geçtiğimiz günlerde gelişen olaylar, "sıkıyönetim heveslisi" basının adeta davetli olarak izledikleri bazı olayların içyüzünü de açıkça sergiledi.

Zeytinburnu'nda teslim olmayarak polise ateş açtıkları ve silahlı çatışmada öldüğü iddia edilen Atilla Özkan ve yaralı olarak ele geçirilen 3 kişi, "silahlanmış işçiler" olarak takdim edilmişlerdi. Olay yerinde avukatı ile birlikte noter tesbiti yaptıran Atilla Özkan'ın babası ise, hazırlattığı raporda, evin camı, duvar ve kapılarında en ufak bir kırık, delik ve hasar bulunmadığını belgeliyordu.

Ev sahibi Ahmet Cebeci de, ifadesinde, dışardan silah sesi gelmediğini, sokakta silahlı çatışma olmadığını, "ihtar" ve "teslim olun" uyarısı da duymadığını belirtiyordu.

Kendi hayallerinde "silahlı işçilerle" güvenlik kuvvetlerini çarpıştırarak, "anarşik olay" yaratanlar; herhalde şimdi de Atilla Özkan'ın babasının, avukatının, tesbiti yapan noterin ve ev sahibinin birer "anarşist solcu" olduğunu iddia edeceklerdir. Gerçekte ise amaç, işçi sınıfına söz geçirecek bir silah olma özelliğini gittikçe yitiren sıkıyönetimin artık yarardan çok zarar getirebileceğinden kuşku duyan bazı sermaye çevrelerine, "işçilerin nerdeyse silahlanarak ~~ihtilale~~ başlayacakları"nı kanıtlamaktır.

MALATYA OLAYLARININ PERDESİ ARALANIYOR

Öte yandan, Malatya'da 3 gencin öldürülmesiyle sonuçlanan olay da, oynanmak istenen oyunun ve senaristlerinin ipliğini pazara çıkarıyordu. Bekçi ve polisin nasıl ve kim tarafından öldürüldüğü açığa çıkmamış olmasına rağmen, Malatya Valisi olaya karışan 4 kişiyi biliyor ve düzmece bir takipten sonra bir bağ evinde gençler kıstırılıyordu.

İşin bundan sonrası, Malatya'nın işini bilir valisinin kehanetleriyle sanık ilan edilen gençlerin, sağ olarak yakalanmaları mümkünken öldürülmeleri ve delillerin yok edilmesi oldu.

Malatya Valisi, taşıdığı sorumluluğun telaşı içinde, birbiriyle çelişen demeçler vererek, gençlerin, birbirlerini öldürdüklerini iddia ediyordu. Vali, iddiasına kanıt olarak, cesetlerin farklı farklı odalardan çıkarıldığını ileri sürmüştü. Oysa, bir İstanbul gazetesine gönderilen bir açıklamada, olayın geçtiği evin sadece bir tek odasının olduğu açıklandı. Bu sırada, İçişleri Bakanlığınca, "operasyon" da yer alan 30 polise dağıtılmak üzere 200 bin liraya yakın bir "ikramiye" gönderildiği de haber veriliyordu.

BİR SERMAYEDAR VE BİR 12 MART SAVCISI

Malatya'da, Mardin'de, İstanbul'da işlenen cinayetlere açıktan açığa sahip çıkan ilk kişi ise, olayları daha anlamlı hale getiriyor. Bu kişi, Ankara Sanayi Odası Yönetim Kurulu Başkanı Hami Karatay. Karatay, "anarşik olayların, şehir gerillalığından kır gerillalığına dönüştüğünü" ileri sürerek "güvenlik kuvvetlerinin Malatya'daki tutumlarını sürdürmeleri halinde anarşik olayların önlenebileceğini"ni buyuruyordu.

Ankara Sanayi Odası Başkanının bu demeci, iki önemli gerçeği gün ışığına çıkarıyor. Birinci gerçek, faşist saldırıların bayraktarlığını yapma yarışında büyük sermayenin en öne atılmaktan artık hiçbir biçimde çekinmediği. Sermayenin siyasi kadroları gelişen olaylar karşısında hızla itibarlarını kaybederken, sermaye, politikacı simokini giymemiş has temsilcileriyle saldırıların avukatlığını üstüne alıyor. İkinci gerçek ise, kendi düzenlediği olaylar karşısında iktidarın, ilerici güçlerden gördüğü büyük tepkinin, sermayenin olayların devamı için verdiği fetva ile telafisine çalışılması.

İşlenen cinayetlere Hami Karatay'ın benzeri bir yorumu da, 12 Mart savcılarından Ali Elverdi getirdi. Ali Elverdi, nöbeti devralma sırasının yine kendisi gibilerine geldiğini ima etmek için şunları söylüyordu: "Bugün anarşik olaylar 12 Mart 1971'deki olayların devamıdır".

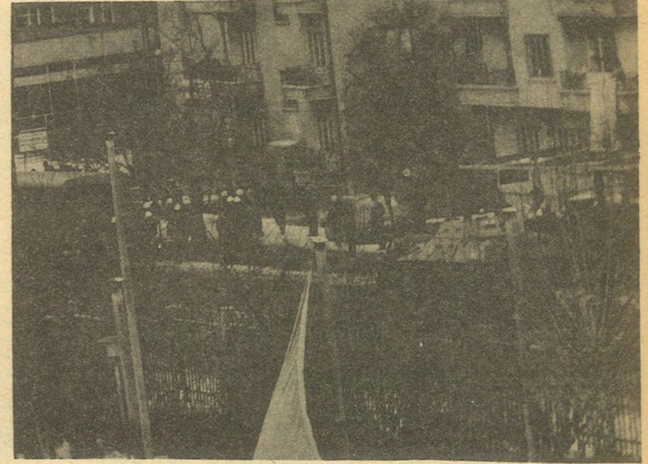
"Bugünkü anarşik olayların çoğu, kendi aralarındaki post kavgasıdır. Mao'cularla Lenin'ciler amansız bir savaş veriyorlar" diye devam ediyordu Elverdi.

"Rusya'nın Türkiye'yi bölüp iç harp çıkartmayı istediğini; ayrıca basın, TRT, üniversite ve sendikalarda Rusya hesabına faaliyette bulunanlar olduğunu" da ekliyor. Ve fetvasını veriyor: "Anarşi elbirliği ile bastırılabilir."

YENİ YASA TASARILARI

"Tarafsız basın" ın da yardımcılığıyla olayların yaygarası koparılırken, MC'nin bakanlar kurulunda da "olağanüstü haller kanunu" çıkartılması yolunda öneriler sessiz sedasız tartışılıyordu. Çıkartılması istenen "Olağanüstü haller kanunu" önerisinde, valilere, toplantı, gösteri yürüyüşü, toplu sözleşme, grev gibi kanunları uygulamadan kaldırabilme yetkisi tanınıyor.

Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nın bazı maddelerini değiştiren yeni yasa ise, Cumhurbaşkanı'nın onayından geçerek 29 Ocak'ta resmi gazetede yayınladı ve yürürlüğe girdi. Yeni kanunun ne ~~menem~~ birşey olduğunu anlatmaya hacet yok. Bir örnek yeterli. Kanunun 9. maddesi "sözle yada fiili bir saldırıda bulunulduğu halde toplantı komiserine toplantıyı dağıtma" yetkisini tanıyor.

Burjuvazi faşist tırmanmada bir taraftan terörist eğilimleri canlandırmaya çalışarak, faşizme karşı mücadelenin tabanını daraltmaya çalışıyor; diğer taraftan da devlet kurumlarının faşistleştirilmesinde önemli adımlar atıyor. Tüm ilericilerin, yurtseverlerin, sosyalistlerin görevi bu faşistleştirmeye karşı durmak, demokratik mevzileri terketmemek.

MHP NAZİZMİN DOĞUM YERİNDE

Geçtiğimiz haftanın ilginç olaylarından biri de Alman İşçi Sendikaları Konfederasyonu'ndan Türk - İş'e gelen ve Başbakan'a iletilen şikayet. Almanya'da MHP'ye bağlı unsurların yasa dışı faaliyette bulunduğu açık açık belirtiliyor şikayette. Federal Alman Hükümeti, İçişleri Bakanlığına da başvurarak "bu partiye bağlı örgütlerin Almanya'daki Türk işçileri arasında olaylar çıkartığını, ~~nasyonal~~ sosyalizmi örnek aldığını" bildiriyor.

Bu haberler gazete ve radyolarda yer alırken, MC'nin başı Demirel: MHP'nin "yurt dışındaki faaliyetlerinin söz konusu olamayacağını, çünkü bu tür faaliyetlerin Türk yasaları tarafından yasaklandığı" nı söyleyerek işin içinden çıkmaya çalışıyordu. Başbakan'ın bu sözleri söylediğinin hemen ertesinde, MHP'nin yayın organı Orta Doğu gazetesinde ise "MHP Münih Teşkilatı'nın kongresinin yapıldığı" haberi birinci sayfada yer alıyordu.

"GEREKEN DERS" VERİLECEKMİŞ

İşçilerin "bozkurt" damgalı propoganda broşürleri ve bildirilerle "komünist ve anarşistlere karşı mukaddes savaşa" çağrıldığı, Frankfurt'ta bir camide verilen vaazlarda "komünistleri öldürenlerin yollarının cennet olduğu" nun işçilere anlatıldığı Almanya'dan gelen haberler arasında.

Bütün bunlar gözler önünde olur, belgeler ortada dolaşır ve MC'nin başı "olamaz, çünkü yasalara aykırıdır" gibi "kuvvetli ve inandırıcı" cevaplar verirken; Ülkücü İşçiler Derneği başkanı Muzaffer Şahin olayların "esasını" bir çırpıda açıklayıveriyordu:

"Saldırıları kızıl faşistler yapıyor, kardeşi kardeşe düşürerek milli bütünlüğün zedelenmesini istiyorlar."

Daha sonra da "derneğimizin önderliğindeki işçi kesimi bu hainlere gerektiği dersi verecek ve milletimizin tarihindeki şerefli yerini ortaya koyacaktır" diyerek, neyi amaçladıklarını açıkça söylüyordu.

YENİ BİR "İŞ VE İŞÇİ BULMA KURUMU"

Faşistlerin cüretlerini nereye vardırdıklarını gösteren bir olay da şöyle: Konya Ermenek Ülkü Ocakları Şubesi Başkanı Mustafa Özmen bütün köy muhtarlarına birer yazı göndererek, köylerin yol, köprü, içme suyu ihtiyaçlarını kaymakamlığa ve kendilerine ~~bildirilmelerini~~ istiyor. Ayrıca işsiz vatandaşlara TARİŞ'te iş temin edileceğini de bildiriyor. Mustafa Özmen bu yetkiyi nereden aldı, orası bilinmiyor. Ama bilinen, Ermenek kaymakamının bu haberden sonra açıklama yapmak zorunda kaldığı. Kaymakam, yaptığı açıklamada, iş ve işçi bulma kurumuna ait bir yetkinin böyle bir dernek tarafından kullanılamayacağını söyledi.

MC'nin tüm kurumları faşistleştirme çalışmaları yürütülürken, üniversitelerin kapanmasıyla liselerde, ilkokullarda ve derneklerde yoğunlaşan faşist saldırılar da devam ediyor. Ama, faşist kurşunlarıyla yaralanan, ölen ilericilere, yurtseverlere "tarafsız basın" pek itibar etmiyor son günlerde. "Tarafsız" lığın sınırının, sermayenin keseyi açtığı yerde bittiği, son haftalarda bu basının gerçirdiği maceralarla gittikçe gözlere batar hale geldi. Gösterilen ilgisizliğin başka nedenleri de olsa gerek. Herhalde anarşist avı "operasyonları" için aldıkları davetlerden vakit bulamıyorlar. Yada iğrenç cinayetleri, her zaman "maocularla Lenin'ciler çatıştı" diyerek ört bas etmek mümkün olmuyor.

CİNAYETLERİN LİSTESİ KABARIYOR

İstanbul Valide Çeşme'de sokak

ortasında pusuya düşürülerek kurşunlanan ve 2 hafta sonra ölen Özer Elmas'ın cenazesi 29 Ocak'ta yapılan yürüyüşle Kıbrıs'a gönderildi. Yapılan forumda Malatya olayları da protesto edildi. Ancak bir cenaze kaldırılırken devrimci öğrenciler bir kayıp daha verdiler. Tophane'de polisle çıkan çatışmada Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Yüksek Okulu Öğrencisi Metin Arıkan öldürüldü. 30 Ocak'ta yapılan bir törenle Arıkan'ın cenazesi kaldırıldı. Arkadaşlarına karşı son görevlerini yerine getirmek için mezarlığa gelen bir grup gençten altısı siyasi polis tarafından götürüldü.

vit resmi çıktığı iddiasıyla kıyasıya dövülüyor.

— Eskişehir'in Sivrihisar ilçesinde, Ülkü Ocak'lı öğretmen Osman Selçuk Erdağlı tarafından pusuya düşürülerek, diğer ülkü ocaklı öğretmen Bülent Gıcı'nın yardımıyla dövülen Edebiyat öğrencisi Aydoğan Subaşı'nın burnu kırılıyor. Öğrenci 15 günlük rapor alarak açtığı davanın sonucunu bekliyor şimdi.

— Samsun'un Alaçam ilçesinde, Halkevini basan Ülkü Ocaklı 30 komando bıçak, muşta, sopa ve zincirlerle iki kişiyi ağır yaraladılar.

Neyi andırıyor?

Polis baskısı çözüm mü?

Bu arada, burjuvaziye malzeme yaratmayı devrimciliğin alfabesi sayan ve devrimcilerin ölümünü kendi grup çıkarları için sömürülecek bir vasıta olarak gören Maocu çocuk felci hastaları da fırsatı kaçırmadılar. Sömürmeye çalıştıkları ortam ne kadar "sansasyonel" olursa o kadar pervasızlaşan bu süper devrimciler, tören sırasında duvarlara "Ne Amerika ne Rusya" diye yazarak provokatörleri olay yerine davet ettiler.

Aynı gün, polis tarafından ilk yardım hastanesine, alkolkomasında olduğu gerekçesiyle getirilen İYÖKD üyesi Cihat Şenyüz adlı öğrenci 31 Ocak'ta öldü. Arkadaşları, Cihat Şenyüz'ün lokantadan polis tarafından alınarak dövüldükten sonra komaya sokulduğunu belirtiyorlardı. Çapa Beyin Cerrahi'sinden 2 doktor da komaya girişin, alkolle ilişkisi bulunmadığı saptamışlardı. Ancak Şenyüz'ün ölüm raporunda "alkol koması" yazıldı ve olay geçiştirildi.

ANADOLU'YA YAYILMA DEVAM EDİYOR

Faşist tırmanma çemberi, son iki hafta içinde de, büyük kentlerin dışına doğru yaygınlaştırılmaya devam edildi.

— Adana Düziçi Öğretmen Lisesi'nde 5 komando, yatakhaneleri basarak öğrencilerin bazılarını bıçak, sopa ve muşta ile yaralamak suçundan tutuklandı. Ancak öğrenciler, komandoların tutuklanmasının, "suçsuz" bulunmaları ile sonuçlanacağını daha önceki deneylerinden biliyorlar.

— Konya Gazi Lisesinde ilerici öğrencilere sözle sataşarak taşlı-sopalı-bıçaklı kavga çıkaran komandolar, müdür yardımcısı ve matematik öğretmenini yaraladılar.

— Kayseri Bünyan Lisesi 4. sınıfında okuyan İsmail Önder, İngilizce dersinde hocanın dışarıya çıkmasından sonra sınıf başkanı Ali Çakmak'ın yazı tahtasına kurt resmi asmasına karşı çıkıyor. Bu olay okul müdürü Abdullah Karabulut'a yansıtılıyor ve öğrenci, sınıf başkanı ve İngilizce öğretmeni Atilla Dağsan tarafından bodruma indiriliyor. Üstünden Ece-

— Çorum'un Osmancık ilçesinde iki TÖB-DER'li öğretmenin minibüse alınmaması yüzünden çıkan olayda 6 kişi yaralandı. İlçe müftüsü Naim Arınık'ın, vaazında, "Bu memleket solculara mezar olmalıdır. Cennete giden yol sağdan geçer. Solculara nefes aldırmayın" yollu konuştuğu biliniyordu.

Memleketine gitmek için bekleyen 2 öğretmen için terminal hoparlöründen "bunlar ilçemizin camisini taşlayan komünistlerdir. Bunlar ezan okunurken yuh çekenlerdir" şeklinde anons yapıldığı da söyleniyor. Üstelik kışkırtıcılar arasında lise müdürü Ahmet Şimşek de var.

Özel Elmas'ın cenaze töreni

AKTEPE'DE GENÇLİK DERNEĞİNE YAPILAN SALDIRI

Ankara'da Aktepe Halkçı Gençlik Derneği'ne yapılan saldırı, faşistlerin demokratik güçlerden duydukları korkunun, demokratik güçlerin örgütlenmesiyle birlikte daha da arttığını göstermesi bakımından önem taşıyor.

HGD, Aktepe'de kömür almak için bekleyen halkın soğuktan korunmak ve kömür sırasına yazılmak üzere toplandığı bir yer olarak biliniyor. Yöre halkı gece yarısından itibaren geliyor, sıraya giriyor. Öğleden sonraları kömür gelene dek orada bekliyor. Aktepe'deki olaylar, komandoların, 1 Şubat günü gruplar halinde dernek binası önünde bir aşağı bir yukarı dolaşmasıyla başladı. Dernekte bulunanların ikazı üzerine yüksek sesle verilen cevaplar hemen sert bir tartışmaya dönüştü. Komandoların önceden hazırlıklı olarak dernek önüne gelmesiyle kavga çıktı. Bir dernek üyesi tabanca kabzasıyla başından yaralandı. Bir başka üyede yüzünden çeşitli yaralar aldı.

Aynı gece, Büyük Ülkü Derneği Aktepe şubesi başkanı Sabri Özdemir, arkadaşları Nihat Kamacı, Hakkı, Bülent ve lakapları Baybars, Malkoç olan komandolar ve çoğu Keçiören'den, Ziraat Fakültesi'nden getirilmiş 15 - 20 kişilik bir grup yeni "operasyonlara" girişti. Kırmızı renkte bir Murat ve yeşil beyaz renklerde iki Ford taksi, gözetleme ve kontrol işini yapıyorlardı. Saat 22 sularında derneğe iyice yaklaşan birkaç komando binayı bombalıyarak bu taksilerle kaçtılar. Bombanın etkisiyle dernek binasının camları kırılmıştı. Bardaklar, tütün tablaları, masa ve oturacaklar hasara uğradı. Bir saat sonra yine aynı arabalarla gelenler, bu kez taksileri kömür deposunun üstüne parkederek mevzilendiler. Bir grup ellerinde benzin ve gazyağı tenekeleri olduğu halde dernek binasının önüne geldiler. Daha önce kırdıkları camlardan içeriye benzin döküp derneği ateşe vermeye çalıştılar. Çıkan gürültü üzerine derneklerine giden devrimcilere "Kırıkkale" yapısı silahlarla 8 el peşpeşe ateş ettiler. Yine malum arabalarla olay yerinden uzaklaştılar.

KATİLLERE ÇALIŞAN BİR İMARETHANE: ÜLKÜ OCAKLARI

Saldırıların gerçek sorumluları kamuoyundan gizlenemez hale gelirken, son iki hafta, MHP ve Ülkü Ocakları'nın katillerin meslek edindiği bir ekmek kapısı olarak çalıştığının ortaya çıkmasına tanık oldu.

12 Ocak 1970'te Sami Bal ve komando arkadaşları Sabri Can, Hasan Ali Arıkan ve Mahir Özsoy Fen Fakültesi önünde Nail Karaçam, Recep Sakın, Mehmet Demir ve Sadık Takmaz'ı kurşunlayarak; Nail Karaçam'ı öldürmüşler, Mehmet Demir ve Recep Sakın'ı ise yaralamışlardı.

Katil Sami Bal yedi buçuk ay sonra yakalanıyor, 5 Kasım 1974 tarihli 3. Ağır Ceza Mahkemesi duruşmasında TCK'nun 448. maddesi uyarınca 24 yıl ağır hapis cezasına mahkum oluyordu. Sonraki gelişmeler ise biliniyor. Nisan 1975'te Ülkü Ocakları Genel Başkanı olan Sami Bal 29 Ocak'ta istifa etti. Bay Demirel'in tavsiyesi ve Başbuğ 'un emriyle gerçekleşen bu istifadan sonra Ülkü Ocaklarının yaptığı açıklamada şöyle deniyordu:

"Ülkücü Türk Gençliği devletinin ve milletinin yüce menfaatleri yanında kutsal mücadelesine devam edecektir."

SABIKALILAR LİSTESİ

Ülkü Ocakları'nın, devam edeceğini ilan ettiği "kutsal mücadelesi"ni bundan önce de nasıl "devam ettiregeldiği", Sami Bal'ın katilliğinin açıklanmasından sonraki yeni açıklamalarla daha da ışığa kavuştu. İşte bu "kutsal mücadelenin" zemzem suyuyla yıkanmış mücahitleri:

— Hacettepe Üniversitesi Milliyetçiler Derneği Başkanı Ahmet Tevfik Ozan: Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesinin 9.9.1975 gün ve 1974/40 esas ve 1975/31 gerekçeli hükmüne göre, Ali Rıza Tuğluk'u öldürmek kastıyla yaralamaktan 4 yıl 5 ay 10 güne mahkum. Karar 28. 1. 1976'da Yargıtay 9. Dairesince onaylanarak kesinleşti.

— Ülkü Ocakları eski başkanı İbrahim Doğan: 1970 yılında Doktor Necdet Güçlü'yü öldürdü. Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesince 30.4.1974 gün ve 1974/91 ve 1974/486 esas sayılı gerekçeli hükümle 24 yıla mahkum.

İbrahim Doğan'ın üzerinde bulunan silahların ise Fehmi Altınbilek adlı jandarma yüzbaşısına ve Mustafa İlerisoy adlı güvenlik görevlilerine ait olduğu biliniyor. Silah sahipleri hakkında bugüne dek bir soruşturma yapılmamış.

— MHP Gençlik kolları eski başkanı Ali Güngör.

İbrahim Doğanla birlikte Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmekten mahkum.

— Muharrem Şemsek: "Kendi istihbaratlarının devletin istihbaratından daha güçlü olduğunu açıkladığı için Türkeş tarafından tekzip edilen ve görevinden istifa zorunda kalan Ülkü Ocakları eski başkanı. 1974 yılı Kasım ayında ODTÜ'yü basarak bir öğrenciyi yaralayanlardan.

Gençler kapitalizmin bunalımına katlanmayı reddediyor.

Kapitalist eğitim sistemi sorunlarını çözemiyor !

Kapitalist sistemin gençliğe hazırladığı gelecek, son ekonomik bunalımla birlikte iyice ortaya çıktı. Bunalım, gençliği başlıca iki yönden etkisi altına aldı. Birincisi, gençlik işsizlik sorununun ilk kurbanlarından biri oldu. İkinci olarak da, kapitalist devlet, gençlerin toplumsal ihtiyaçlarını karşılayamaz hale geldi. Eğitim, sağlık, spor vs. hizmetleri, yalnız bu ihtiyaçların gerisine düşmekle kalmadı. Giderek eski seviyesini bile tutturamaz hale geldi, geriledi. Nicelik ve nitelik olarak düştü. Bunun sonuçları da çok çeşitli oldu.

Bunun somut örneğini bütün kapitalist ülkelerde görmek mümkün. En somut belgesi, eğitim için devlet bütçelerine konan ödeneklerin giderek azaltılması. Bu ödenekler azaltılırken, devlet eliyle sermaye sınıfına aktarılan fonlar ise artırıldı. Örneğin İngiltere'de, 1975 yılında devlet bütçesinde kısıntı yapılan kalemler arasında eğitim üçüncü sırayı alıyor. Kısıntı listesinde en son sırayı alan ise, ticaret. Eğitim alanında yapılan kısıntı, ticari alanda yapılan kısıntının tam *on katı* büyüklüğünde. Ticaretten sonra, en az kısıntıya uğrayan kalem ise *emniyet teşkilatı.*

BELLİ BİR POLİTİKANIN ARAÇLARI

Ekonomik bunalım, burjuva devletinin "eğitim" politikasının içyüzünü de ortaya çıkardı. Bu politikanın, mevcut şartlara göre, burjuvaziye hizmet etmenin en uygun biçimini bulmakla özdeş olduğu görüldü. Devlet, eğitime eskisi kadar önem veremez hale gelince yaptığı ilk iş, sermaye sınıfına doğrudan yararı olmayan alanlarda eğitimi sınırlandırmak oldu. Araştırma-inceleme programlarını sadece en çok kâr getiren sanayi dallarıyla sınırlamaya başladı, araştırma enstitülerini doğrudan doğruya büyük tekellerin parasal ve idari kontrolüne soktu. Eğitimden yararlanan gençlerin sayısını azaltmaya; sadece, sermayeye en çok gerekli elemanları en ucuza yetiştirmenin yollarını aramaya koyuldu. Eğitim masraflarını, olduğu gibi eğitim gören gençlerin ve ailelerinin sırtına yıkmak için kanunlar ve yönetmelikler düzenlemeye başladı. Burs alarak okumaya çalışan gençler, artık burslarını devletten değil de, faiz yada hizmet karşılığı bankalardan yada özel şirketlerden almak zorunda kaldılar. Bütün bu olgular, burjuvazinin eğitime sadece dar sömürücü sınıf çıkarlarından yaklaştığını kanıtladı.

KAPİTALİZM EĞİTİMİ NİÇİN "YAYGINLAŞTIRIR"?

Bu gelişmeler, büyük ölçüde kapitalizmin son büyük bunalımıyla ortaya çıktı. İkinci Dünya Savaşının ertesinde, kapitalist ülkelerde devlet harcamalarında büyük bir artış görüldü. Bunun bir bölümü, kapitalist devletin, kapitalist gelişmeyi hızlandırmak için yaptığı yatırımların finansmanından doğuyordu. Diğer bir bölümü ise, toplumsal nitelikteki sektörlere, bu arada eğitime yapılan harcamaların artmasından geliyordu. Eğitim harcamalarının artması bir "lütuf" değildi: Sermaye sınıfı, eğitimi, iş gücünü daha verimli hale getirmenin bir yolu olarak görüyordu. İş gücünün daha verimli hale gelmesi, sermayenin elde ettiği kârın, yani artık-değerin uzun dönemde artması demek. Ve *sadece bu açıdan* onun çıkarına. Fakat, eğitim harcamalarının artmasının tek nedeni, sermayenin artık-değer ihtiyacı değil. Olamaz da. İkinci dünya savaşının hemen ertesinde kapitalist dünyada hızla yayılan demokratik istemlere sermayenin karşı koyamaması da, eğitim hizmetlerinin yaygın hale getirilmesini meydana getiren nedenlerden biri.

KAPİTALİZM EĞİTİMİ NİÇİN "SINIRLAR"?

Sermaye sınıfının, ne kadar çıkarına olursa olsun, devlet harcamalarının artmasından sonuna kadar hoşnut olduğunu düşünmek yanlış. Nedeni şu: Bütün yararına rağmen, bu harcamalar doğrudan doğruya sermaye sınıfına bir kâr getirmiyor. Başka bir deyişle " artık - değer " üretici harcamalar değil. İkinci olarak sermayenin sürekli olarak ve engellenmeden genişlemesinin de yolunu kesebiliyor. Sonuç şu: Devlet harcamaları sermayenin birikimi için zorunlu olmakla birlikte, bir takım kaynakların bu amaçla kullanılmasının "kâr" getirmemesi de, burjuvaziyi devlet harcamalarını mümkün olduğu kadar sınırlandırmaya zorluyor.

1970'lere yaklaşıldıkça, kapitalist ülkelerde, devlet harcamalarının daha ayrıntılı olarak ve israf yaratmayacak bir biçimde planlamaya çalışılmasının nedeni, burada yatıyor. Bu "planlama" zorunluluğu, son bunalımla birlikte büyük bir problem olarak ortaya çıktı. Aynı zamanda da gerçekleştirilmesi zorlaştı.

"EĞİTİM PLANLAMASI"

"Eğitim planlaması" da bu gelişmelerle birlikte ortaya çıkmış bir kavram. Bu planlamanın sonuçları pratikte görülüyor. İlk sonucu, yüksek öğrenim görme olanağı bulabilen gençlerin sayısının giderek azalması. Üniversitelere girişte konan sınırlamaların gitgide artırılması yoluyla, eğitim seçilmiş bir azınlığın yararlandığı bir imtiyaz haline getirilmekte. Ancak bu da yeterli değil. Yüksek öğrenim olanağı bulan gençlerin tabi tutuldukları eğitimin *içeriğinin* de "planlanması" gerekli. Bu içeriğin giderek daraltıldığı gözleniyor. Daralmanın yanısıra, incelenen konuların da, kapitalizmin toplumsal ve ekonomik temellerini gizleyecek bir nitelikte ele alınması söz konusu. Amaç, öğrencinin, ilerde hizmet etmeye hazırlandırıldığı güçlere karşı eleştirel bir tutum almasını engellemek.

"Sermaye için en yararlı olacak elemanların en ucuza imali" politikasının diğer bir yöntemi de, bir yıl içinde birden fazla öğrenim dönemi gerçekleştirmek. Bu arada, konuların mümkün olduğu kadar uzmanlık alanlarına ayrılması, ve özel yetenekleri geliştirmeye yönelik araştırmalardan "israf" gerekçesiyle kaçınılması da gerekli.

DÜN - BUGÜN

Bu gelişmeler, son bunalımla birlikte ortaya çıkmasına rağmen, kapitalizmin bundan önce bilinmeyen bir özelliği değil. Ne var ki sermaye sınıfı, belirli bir süre için, kendi çıkarlarını bütün toplumun çıkarları gibi gösterebilmiş durumda. Bunun için de, bazı maddi şartlar gerekli. Bu şartların başında geleni şu: Sermaye sınıfının üretimi geliştirmekten ve eğitimi yaygınlaştırmaktan çıkarı olması gerekli. İkinci şart ise, burjuvazinin dünya görüşüne üstünlük kurabilecek bir dünya görüşünün ortaya çıkmaması. Daha üstün bir dünya görüşünün ortaya çıkması da, burjuva eğitim anlayışının niteliğinin ortaya çıkması için yeterli değil. Bu dünya görüşünü savunan örgütlü bir gücün ortaya çıkması da gerekli. Bugün, sermaye sınıfı ilerici niteliğini yitirmiş ▷

durumda. Sermaye sınıfının dünya görüşünün alternatifi ise artık güçlü olarak savunuluyor. Savunulmanın da ötesinde, varlığını ve üstünlüğünü gençliğe giderek kabul ettiriyor. Bu dünya görüşü bilimsel sosyalizm. Kapitalist düzendeki eğitim sisteminin gerici niteliğinin, yalnız Türkiye gibi "geri" ülkelerde değil, "ileri" kapitalist ülkelerde de saklanamaz hale gelmesinin temel nedeni, bu. Bunalımlar, bu olgunun *hızını* belirliyor.

KAPİTALİZM Mİ, SOSYALİZM Mİ?

Bunalımlar, kapitalist sistemin ayrılmaz bir parçası. Bunalımların iki yönü var. Birincisi, işçi ve emekçi sınıfların sömürüsünün yoğunlaştırılması ve en yüksek noktasına çıkarılması. Bundan da kapitalist sınıfın en güçlü zümresi yararlanıyor. İkinci yönü ise şu: Kapitalizmin mezar kazıcısı olan sınıfın bilinçlenmesi ve burjuvaziye karşı mücadelede önemli deneyler kazanması. Giderek, burjuvaziyi iktidardan düşürecek, müttefikleriyle birlikte iktidara gelebilecek bir sınıf olarak yetişmesine yardımcı olması.

Bunalımlar, sınıf mücadelesini yoğunlaştırıyor. Bunalımın sona ermesi, mücadele eden sınıflardan birinin karşı tarafa üstün gelmesine bağlı. Yakın bir zamana kadar, kapitalist dünyada ekonomik bunalımlar, burjuvazinin sınıf mücadelesinde üstün gelmesiyle sonuçlandı. Burjuvazi, aldığı ekonomik ve politik tedbirlerle, bir süre daha bunalımsız bir biçimde sömürüsünü sürdürmek için gerekli koşulları yarattı. Bundan da burjuvazinin en güçlü kesimi yararlandı. Fakat kapitalizmin son bunalımı bir türlü sonucuna erdirilemiyor. Çünkü, burjuvazi, istediği tedbirleri işçi ve emekçi sınıflara kabul ettiremiyor. Sınıf mücadelesinin bugün geldiği nokta, bu. Kapitalist toplumlar, kapitalizmin bir biçimiyle başka bir biçimi arasındaki ikilemi geride bıraktı; kapitalizm mi sosyalizm mi sorusunun cevabını verme noktasına geldi.

Demokrasi mücadelesinde CHP ve CHP'liler

Sosyalistler için, CHP'yi değerlendirmenin kolay ve zor yanları var. Kolay olan yan şu: Sosyalist teori, sosyal demokrat örgütlerin değerlendirilmesinde kullanılacak temel ilkeleri veriyor. "CHP tahlili" diye bunları her allahın günü tekrarlamak kolay. "İkili yapı"dan, "kaypak tavır"dan söz etmek kolay. Türkiye'deki sosyalistlerin bir bölümünün hergün yaptığı da bundan öteye geçmiyor.

Daha çok düşünmeyi gerektireni, ama buna karşılık daha verimli olanı başka. Bu, bilinen genel ilkelerden hareketle bugünkü CHP'yi ve izlediği somut politikayı değerlendirmek. Bu da, genel doğruları aşarak Türkiye'deki CHP'yi tanımakla başarılabilecek bir görev.

CHP'DEKİ MÜCADELE BİTTİ Mİ?

CHP'yi tanıtacak somut bilgiler yine CHP'den gelir. Partinin ve partililerin somut davranışlarıyla ortaya çıkar. Burada ortaya çıkan nokta şu: Partinin ve partililerin politik tutumları, partinin niteliğini aynen yansıtıyor; yani çelişkili. Bu açıdan, çelişik davranışlardan hareketle, parti hakkında farklı ve çelişik değerlendirmeler yapmak mümkün. Oysa bir politik parti için doğru olan bir tek değerlendirme olması gerekir. Başlangıçta üzerine gidilmesi gereken nokta burada.

CHP hakkındaki bilgilerden biri, partinin gençlik tabanından geliyor. Söylenen şu: Uzun bir geçmişe sahip CHP içindeki "son ve en büyük sınıf kavgası" partinin yönetiminin demokratik solcuların eline geçtiği 1972 kongresinde cereyan ediyor. Yani bu kongre ile parti içinde uzlaşmaz uç kalmıyor. Parti, kesin ve belirli bir "sınıf" tabanına oturuyor. Bu yargıya katılmak mümkün değil. CHP'nin şu ya da bu nitelikte, ama nispeten daha kararlı bir çizgiye oturması için zaman gerekli. Daha CHP'deki köprülerin altından çok sular akacak. Ancak, bu sürece CHP'nin iç işlerine karışarak müdahale etmek sosyalistlerin işi değil. Bu, CHP'nin kendi örgüt sorunu. Sosyalistlere düşen, kendi bağımsız hareketleriyle CHP'yi daha ileri bir çizgiye çekmek.

OY TABANI VE KİTLE TABANI

CHP'nin oturmamış bir parti olduğunu söyledik. İki anlamda. Birincisi, CHP'nin içindeki farklı çizgiler sosyal demokrat partilere özgü olağanlığın da ötesinde; adeta bir kaos var partide. İkincisi, partinin içinde bulunduğu ideolojik boşluk. Bu ikisi birbirini tam anlamıyla tamamlıyor. Çünkü fikir boşluğunun çok başlılığı, çok başlılığın da fikir boşluğunu doğurup beslemesinden doğal birşey olamaz. Bu yapı, CHP'nin bugüne dek eleştiri konusu olan birçok eylem ve davranışına yansıdı. Burada bunlardan özellikle ikisi üzerinde durmak gerekiyor.

İlki şu: Doğru, gerçekçi ve etkili politika ancak kitlelerin somut isteklerinden kaynaklanabilir. CHP, bu noktada bir karıştırma yapıyor. Oy tabanı ile kitle tabanını birbirine karıştırıyor. İkisini, her zaman için bir ve aynı şey sanıyor.

Oysa öyle değil. Örneğin, AP'nin aldığı ve CHP'ninkine yaklaşan oylar, AP'nin oy potansiyelini yansıtıyor sadece. Yoksa AP, kendisine oy veren yığınların değil, sermayenin partisi. Halktan oy almak, halktan yana olmanın tek ölçütü değil. Bu CHP için de geçerli.

Yalnızca oy tabanından hareketle, gerçekten demokratik sol politika yapmak da mümkün değil. Ama CHP uzunca bir süre böyle yapmayı denedi. Böyle olacak sandı. İşçiler CHP'ye oy veriyorsa DİSK olgusu önemli değildi. Öğretmenler CHP'ye oy verdiğine göre, TÖB-DER'in de bir anlamı yoktu CHP için. Başka örnekler de verilebilir. Bütün bunlar CHP'nin bir dönemler meftunu olduğu "sola duvar çekme" politikasının somut görünümleri. Bu deneyler, CHP'de bir dönem neredeyse kitle örgütleri fobisi yarattı. Fobi, bir CHP'linin ağzında "bütün bu örgütlerin tabanı CHP'li, ama yöneticiler hep sosyalist" sözleriyle ifadesini buldu. Ancak, CHP'liler bunun nedenlerine gerçekçi bir biçimde eğilemediler. Sanki sosyalistler binbir dalavere ve katakulli ile CHP'li kitlenin başına yönetici olarak gelip oturuyorlardı. Tabii, böyle değil. Sosyalistlerin gücü, ellerindeki tahlil aracından kaynaklanıyor. Sosyalistler, gerçekçi ve etkili politika izlemekte kitle örgütleriyle kurulacak ilişkilerin önemini biliyorlar. Böyle örgütlerden kopuk, masa başında kafa çalıştırarak en doğru ve en etkili çizgiyi saptayacak "harika zekâlar" sosyalistlerin kitabında yer almıyor.

BİR BAŞKA TEHLİKE

Hatalar bunlar. Ancak, CHP'de bu

hataların aşılmakta olduğunu gösteren belirtiler, somut adımlar var. Bunlar çeşitli düzeylerde görülüyor. Genel Başkandan partili gençlere kadar. Mevcut demokratik, mesleki kuruluşlarla ilişkilerin güçlendirilmeye çalışılması, kimilerinde eski hataların tekrarlanmaması, bunu gösteriyor. Şimdi, boş bırakılan kesimlerde örgütlenmeye gidilmesi düşünülüyor.

Bunda sosyalistler için korkulacak bir yan yok. Çünkü gerçek sosyalistler demokratik mücadeledeki örgütlenmeye tekelci bir zihniyetle yaklaşmıyorlar. Demokrasi mücadelesinde CHP'nin ihmal edilmeyecek bir yeri olduğunu biliyorlar. Bu mücadelede sosyalistlerle CHP'liler arasında diyalog zorunluluğu var. Bu zorunluluğun karşılanabilmesindeki tek zemin ise örgütler ya da örgütlenmeye yönelik adımlar. Bu açıdan, CHP'nin, CHP'lilerin, kimi alanlarda örgütlenmeye çalışmaları, demokratik mücadeleyi bölmez. Tersine güçlendirir.

Burada bir uyarı yapmak zorunlu oluyor. Bu uyarı, CHP'deki fikir boşluğu ve çok başlılığın doğurduğu ikinci tehlikeye ilişkin. CHP içindeki çelişkilerin ve oturmamışlığın kitle içindeki örgütlenmeye aynen yansımaması gerekiyor. İdeolojik boşluk ve parti içi bütünlüğü sağlama kaygısı, gerçeklerden kopuk, soyut "sol" teorilere düşkünlük sonucunu veriyor. Bir yerde, parti içinde, gençlik-kaşarlanmış politikacılık ayırımı önemini yitiriyor. Soyut teorilere en çok kim düşkünse demokratik mücadelede en geride kalan o oluyor. Özünde CHP'nin en ileri kesimini oluşturması umulan gençlerin, zaman zaman genel merkez yöneticilerinin bile gerisine düşme olasılığını yaratan, teori mucitliğine duyulan bu merak.

Aslında bu da kendi bilecekleri iş. Hiç kimse CHP'lilerin "özgün" teori merakına karışmamalı. Ne var ki, bu merak, kitle örgütleri içindeki çalışmalara da yansıyan bir sekterlik ve katılığa yol açarsa, demokrasi mücadelesi bundan kazançlı çıkmaz. Özünde sosyalizm düşmanlığına dayanan, "Stalin'in kaz ciğeri yemesini" sosyalizme küfür etmek için kullanan "teori"lerle demokrasiden yana mücadele verildiği hiç bir yerde görülmedi.

Haslet Soyöz

• Sermaye, suçluluğunu yalanla sıvama çabasında •

Yoğunlaşan faşist ve polis saldırılarına karşı MC basınının aldığı tavır, öğretici. Hergün köşelerinden "milliyetçilik" nutukları atan, faşist komandolara oturdukları yerden vasilik edenlerin, gazetelerinin finansmanını Türkiye'nin sayılı holdinglerinin yada anonim şirketlerinin sağladığını bilmeyen yok.

Beslendiği kaynak belli olunca, bu gazetelerin neye hizmet ettiğini çıkartmak da pek zor değil. Aylardır, sağ basının incelikle yaratmak istediği tablo, "kızıl anarşistler"in "komünist ihtilali"ni başlatmak için örgütlendikleri. Ayaklandı-ayaklanacak "kızıl komünistler"! "Özgürlükçü", "hür teşebbüs"çü düzeni yıkacaklar. Düzenin korunması gerek. Yaratılmaya çalışılan tablo için de faşist komando sürüsü kullanılıyor.

Düzenin korunması kılıfı altında sömürünün katmerlendirilmesi, eskisinden daha fazla yoksulluğa mahkum edilecek işçi ve emekçi yığınların sesinin kısılması, anayasal demokratik hak ve özgürlüklerin askıya alınması: Bütün "vatan millet.." yaygaraları altında hazırlığı yapılan, ortamı oluşturulan plan bu.

ÜLKÜ OCAKLARININ BİR AVUKATI

Sermayenin "tercümanı" bir gazete "ülkücü" gençlerin faaliyetlerini şöyle açıklıyor: "MHP'ye, Ülkü Ocaklarına bu tarzda, 7 sülale düşmanlığı ile küfür etmek, onlara "katil, cani, cellat" diye saldırmak; Neden bu! Onların varlığı sizi niye kudurtuyor?... Bir tek vesika göstermeksizin yoksul ve yurtsever Türk çocuklarına katil ve faşist karası vuranlar, ölümden sonra bile kara yüzlülükten kurtulamazlar."

Her halde yazar Sami Bal'ı, İbrahim Doğan'ı, 24'er seneye mahkum eden mahkeme kararlarını "vesika"dan saymıyor.

"Komünistlerin kucağına oturup ta, bu milletin öz evlatlarına saldırmak keyfini hiç bir ülkede hiç bir kimseye ettirmezler" diye bitiyor yazı.

FAŞİZMİN YENİ TANIMI

En son "havadis"leri vermekle övünen bir gazete de yeni bir faşizm tanımı getiriyor. "Faşizm gerçekte milletlerarası komünizmin memleketimizde geçerli ve etkili olabilmesi için solun yıkım provokasyonlarını mazur ve muteber göstermek maksadıyla uydurduğu bir umacıdan ibarettir."

Ülkücülerin yeni tanımı ise şöyle: Kızıl anarşizme karşı vuruşan gençler, bu memleketin milli yaşantısının kurtuluş savaşını vermektedirler. Şimdi bu çocuklar, devletle bu anarşinin arasına girerek, hayatları pahasına da olsa bu mücadeleyi sürdürmektedirler. Şimdiye kadar faşist anlamda hiç yıkıcı örgüt ve faaliyete tesadüf edilmemiştir." diye devam ediyor yazı. Herhalde Ülkü Ocaklarının "yapıcı" faaliyetlerini ilk keşfeden bu gazete olsa gerek.

BİR DE SOSYALİZM TANIMI

Ülkü Ocakları Genel Başkanı Sami Bal'ın sicilli bir katil olduğunun açığa çıkmasından ve Bal'ın istifasından sonra, basında bu konuda epey söz söylendi. Ama bu konudaki en ilginç yorumlardan biri şu olsa gerek: Sami Bal, kendisine yapılan hakaretleri takas etmek yerine "bir Türk milliyetçisine yakışan yolu tercih ederek, ciddi, ağırbaşlı, manalı" bir açıklama yapmış. Sami Bal, istifasına gerekçe olarak, "kırgınlık ve ders durumunun kötü olmasını" gösterdi. "Ciddi, ağırbaşlı ve manalı" açıklamadan bu kastediliyor herhalde.

Yeni tanımlar sadece faşizm için getirilmiyor, bir de sosyalizm anlayışı var. Yine "havadis"çi gazete şöyle buyuruyor: "Sosyalizm anlayışı başka meseledir. Aslında, gerek DP, gerekse AP'nin sosyalizm anlayışı ve tatbikatı vardır. Halka inen, hizmeti halkın ayağına götüren, halkın ayağına, hükümet, devlet temsilcisi olarak giden bu iki partidir."

Yoruma gerek var mı?

NAZİZM VE MÜSLÜMANLIK

Basında, MHP'nin Almanya'daki faaliyetleriyle ilgili haberler çıkmaya başlayınca, MHP'yi kutlayanlar açığa çıktı.

"MHP, Almanya'da Türk işçilerinin Türk milli kültüründen ve dolayısıyla müslümanlıktan kopmaması için büyük gayretler göstermekte" imiş. Bu gayretler, camilerde "komünizme ve anarşizme karşı" cihat çağrıları yapmak olsa gerek.

MİNAREYE KILIF

Komandoların işledikleri cinayetlerin yeni kılıfının "Maocularla Lenincilerin çatışması" olarak sunulduğu biliniyor. "Türkiye'de cinayet ve zorbalıkları tümüyle bu Sovyetçi ve Maocu kimseler işlemektedir. Bunlar, eğer Türk çocuklarını öldürmek imkanı bulamamışlarsa bu sefer kendilerine karşı olan komünisti kurşunlamakta, ve ortadan sıvışmaktadırlar." "Sonra o öldürdükleri zavallı gence, müşterek, toplu ve hadiseli cenaze törenleri yapmakta, bunları milliyetçilerin öldürdüğü süsü verilmekte, hükümete ve devlete sövmek için fırsatlar bulunmaktadır."

İşledikleri cinayetlerin telaşına düşenlerin, minareye nasıl kılıf yaratmaya çalıştıkları açıkça görülüyor.

SUÇLULUĞU YALANLA SIVAMA

Haksızların telaşı, saldırganlığı ve utanmazlığı, en etkili propaganda araçlarından biri olan gazetelerde sürdürülüyor. İktidardakilerin pisliğini temizlemeye çalışmak propaganda araçlarına düşüyor. Bütün suçların herkesin gözü önünde işlendiği, iktidarın soygunculuk için en etkili araç olarak kullanıldığı bir ortamda da bu pek kolay bir iş değil. Bunu başarabilmek için başvurulabilecek tek araç, yalan. Kargaların güleceği cinsten olsa bile.

Sağ ve sol gençlik liderleri açık oturumda buluştular

"Bu bir Sağ-Sol kavgası değildir"

Komünist anarşistlerin eylemleri savaş hükümleriyle önlenir

Gençlik liderlerinin üzerinde birleştikleri başlıca konu, olayların "Dış mihraklı" olması...

cemaatçı bir toplumdur

Din bütün ... üstündür

İnanç fikri ... sosyal adaleti gerçekleştiremezler

Son Havadis

dizgi: Nidas Matbaası
baskı: Güneş Matbaacılık TAŞ

Cağaloğlu, Çatalçeşme Sok. no:2ç Üretmen Han. Kat:2 İSTANBUL

DENİZLİ KIZ MESLEK LİSESİ ÖĞRENCİLERİYLE BİR GÖRÜŞME

Genç kızlar düzenin tutsağı olarak yetiştirilmek isteniyor

Burjuvazinin, baskıcı ve sömürücü iktidarını sürdürmesinin en dolaysız araçlarından biri de, bozuk eğitim sistemi. Bununla, kendi çıkarlarının savunucusu ve koruyucusu olacak bir nesil yetiştirmek amacında. Yıllardan beri sistemli olarak uyguladığı bu çarpık ve geri eğitimin bir parçası, en acımasızca kız öğrencilerin eğitiminde. Burjuvazi tarafından özellikle geri bir eğitime mahkum edilmeleri yetmiyormuş gibi, bu bile giderek daha çok bir "bilmece" haline sokuluyor. Üretime hiç bir şekilde katkısı olmayan elemanlar yetiştiren Kız Enstitüleri, Kız Meslek Liseleri haline getiriliyor. Fakat buradan mezun olanların bir "meslek" edinmiş olmaları tamamen olanaksız. Öğrenim yaptıkları branşlar buna elverişsiz çünkü. Örneğin, "giyim" branşından mezun olan kız öğrenci, ancak bir avuç zengin bayanın lüks giyim zevkini tatmin edebilirse, kendini geçindirebiliyor. Konfeksiyon veya makina örücülüğü ile ilgili hiçbir eğitim görmedikleri için giyim sanayiinde bir yer almaları da mümkün değil. Bir "meslek" sahibi olmaya en yatkın olan giyim branşından mezun olanlar bu durumda iken, ya "nakış"tan veya "moda-çiçek"ten mezun olanlar ne yapsın? "Çocuk Bakımı" branşından mezun olanların Ana Okulu öğretmeni bile olamadıkları bir okul, "Meslek Lisesi" değil, gerçekte kız öğrencileri "Mesleksiz Bırakma Lisesi." olabilir.

Kız Enstitülerinin hiçbir işe yaramadığını gören kimileri, soruna son derece yüzeyden bakıp, "canım, nasıl olsa bu okullar zengin burjuva ailelerinin, iyi birer 'ev kadını' olarak yetişmeleri için kızlarını gönderdiği okullar değil mi?" diyorlar. Oysa gerçekte, bu okullara devam eden kızların çoğu köylerden gelen ya da şehirlerdeki yoksul ailelerin çocukları. Bunlar bu okullara bir "meslek" sahibi olabilme umuduyla geliyorlar. Bu olmadığı gibi, üstelik bir de son derece masraflı bir eğitim görüyorlar. Giyim, yemek, nakış, çiçek gibi dersler için gerekli malzeme ateş pahası. Boşu boşuna harcanan zaman, para ve en önemlisi emek, insangücünü varın siz hesap edin.

Burjuvazi niçin kadınları geri bir eğitime mahkum ediyor? Çünkü bu durumdan yararlanıp, kadınları çalıştırdıkları işlerde, onlara daha az ücret verip sömürülerini katmerlendirecek. Ya da onları ev işlerinin tutsağı, birer asalak haline getirecek. Asalaklar, toplumsal sistemin değişmesini hiç istemezler. Çünkü ancak bu sistem sayesinde varlıklarını sürdürebileceklerini düşünürler.

Güzel günler göreceğiz çocuklar...

İşte, ülkemizde burjuvazinin "eğitiyoruz, meslek sahibi olacaksın" diye böylece uyuttuğu yirmi bin kız öğrenci var. Buna karşılık kız öğrenciler ülkenin çeşitli yerlerinden zaman zaman seslerini yükseltebiliyorlar. Bunun ne derece etkili olacağı, onların ne kadar örgütlü olduklarına bağlı. Şimdilik yalnızca bazı illerde ve okul çapında örgütlü olabilen kız öğrenciler, ancak yurt çapında sağlam ve ilerici örgütlerini geliştirebilirlerse sorunlarına çözüm yolları getirebilirler. Bu sorunların ve çözüm yollarının neler olabileceği konusunda Denizli Kız Meslek Lisesi öğrencileriyle kısa bir sohbet yaptık.

- "Okulda öğrencilerin sorunlarını bilen ve onları bu sorunlar etrafında bütünleştirmeyi amaçlayan bir örgütünüz var mı?" diye soruyoruz. Çocuk Gelişimi branşı son sınıfta okuyan bir öğrenciye.

Yanıtı şu:

- "Evet. Böyle bir örgütümüz var. Seçimlerde 'Emek Grubu' kazandı. Bu grup, öğrencinin somut isteklerinden hareketle onları demokratik bir öğrenim için birleşmeye çağırdı.

-" Bu demokratik talepler örneğin neler?"

- "En başta üniversiteye girebilme olanağının verilmesi. Bu bizim en büyük sorunumuz. Şimdilik sadece kontenjanı olan okullara girebilme olanağımız var. Oysa madem ki bir 'Lise'yiz, o halde bizim de diğer liselerdeki temel eğitimi görmemiz gerek."

Giyim branşında okuyan bir öğrenci devam ediyor:

"Oysa gerçekte böyle değil. Okuduğumuz derslere bir bakın:

İç giyim, dış giyim, giyim süsleme, aile münasebetleri, müzik, resim edebiyat, vs. Bunların hiçbiri bizi üniversiteye yetiştirecek nitelikte değil. Bir matematik dersimiz var ki göstermelik. Zaten o da son sınıfta okutulmuyor. Bize ansiklopedik bilgi verilsin istemiyoruz. Ama işe yarar, üretime dönük bir eğitim yapılsın istiyoruz.

- "Burası bir 'Meslek Lisesi'. Buradan çıkınca geçiminizi sağlayacak bir mesleğiniz olacak herhalde değil mi?"

- "Bu okulu bitirince Kız Teknik Yüksek Öğretmen Okuluna binde bir ihtimalle gidebiliriz. Çünkü onların Kurs Öğretmenleri de dahil ancak bin kişilik bir kapasitesi var. Bu durumda Kız Tekniğe gitmek, çoğumuz için güzel bir hayal. Kurs Öğretmeni olduğumuz zaman köyleri dolaşıp çeşitli el sanatları öğretiyoruz. Ancak bu çoğumuz için tatmin edici bir geçim sağlamadığı gibi, çalışma şartları da çok zor ve düzensiz.

"Çocuk gelişimi ve Eğitimi branşından mezun olanlar Ana okullarına öğretmen olabiliyorlardı?"

- "Hayır. Onu bu sene kaldırdılar. Artık Ana Okulu öğretmeni olabilmemiz için bir de Eğitim Enstitülerini kazanıp orada okumamız gerekiyor.

- "Sizler bu okuldan dikiş dikmek gibi önemli bir beceriye sahip olarak çıkıyorsunuz. Bundan terzilik yapmak veya giyim sanayiinde çalışmak üzere yararlanamaz mısınız?"

- "Bu hiç de göründüğü gibi değil. Burada bize pratik dikiş öğretilmiyor ki! Hele giyim sanayiinde çok gerekli olan konfeksiyon eğitimini hiç görmüyoruz. Onca emek harcayarak ortaya çıkardığımız giysileri ancak bir avuç zengin kadın alabilir. Öyle bir eğitim ki, sadece burjuvazinin lüks giyim zevkini tatmine yarıyor. Oysa edindiğimiz bilgi, harcadığımız emek ve işgünü ile toplumumuzun ihtiyacı olan sağlam, güzel ve ucuz giysileri yaratabiliriz.

- "Peki, bunu değiştirmek için çözüm yolları ileri sürebilir misiniz?"

- "Bugün ülkemizde öğretim ve eğitimin demokratikleştirilmesi sorunundan bağımsız düşünülemez bu çözümler. Toplumun demokratikleştirilmesi her alanda örgütlü mücadele ile mümkün olacağına göre, bizlerin de, kendi somut sorunlarımızın bizi birleştireceği, demokratik kitle örgütümüzü oluşturmamız gerekir. Ancak buna bağlı olarak, toplumun her kesiminde sürmekte olan demokrasi mücadelesinde kendimize düşen yeri alır ve çözümler ileri sürerek bunları uygulamaya geçebiliriz.

İLERİCİ GENÇLİK
15 Günlük Siyasi Gençlik Gazetesi

Sahibi:
Kürşat İSTANBULLU
Sorumlu Müdür:
İlhan NEVŞEHİRLİ
Teknik Sekreter:
Akın ERTEK
Baskı: Ak Ofset
Abone Koşulları:
Yıllık: 40 TL.
6 Aylık:20 TL.
Adres:
Süleyman Sırrı Sok. 2/11
Sıhhiye/ANKARA

"Yüksek tirajlı" basın gençlik konusunda halkı aldatmaya çalışıyor

Geçtiğimiz günlerde burjuvazinin en çok satan gazetesinin sütunlarında sağın solun "gençlik liderleri" biraraya geldiler. Bazı konularda anlaştılar. Forumcunun yorumuna göre, anlaştıkları konular arasında, son günlerde yoğunlaşan olayların kaynağının "dışarıda" olduğu da vardı. Ayrıca "Hepsi de dışa bağımlı olmayan, güçlü, dünya ülkeleri arasında söz sahibi bir Türkiye amaçlıyordu." Aralarındaki fark sadece gidiş yollarından doğuyordu. Ne diyelim: Biraz daha tartışsınlar, belki o zaman forumcunun eline tahrif edebilmesi için daha bol malzeme verirler de forumcu ortak mücadele yöntemi önerisi yapma imkanına kavuşur.

Burjuva basınında ortaya çıkan bir olanağı kullanmak elbette doğru bir hareket. Ama bu olanağı kullanırken, tahrifata yer vermeyecek net ifadeler kullanmak ve görüşlerini kararlılıkla savunmak gerekir. Bu yapılmadığı zaman, sağ ve sol arasındaki fark yalnız bir yöntem farklılığına zevkle indirilir. Üstelik, sosyalist hareket konusunda karışık olan kafalar daha da bulandırılarak.

"MİLLİ DAMAT" SAHNEDE

Burjuvazinin amacı açık, "Gençlik hareketi" adına, herbiri birer siyasi hareketi yürüten gurupçuklara söz hakkı verip, "işte bu hareketin önderleri, işte huzursuzluğun kaynakları" diyebilmek. Olayların gerçek yüzünü, saldırganların ardındaki güçleri saklayabilmek. Bu konuda "tarafsızlığı" ayyuka çıkmış, sermayenin not deftercisi, Milli Damat da üzerine düşeni yapmakta gecikmedi. Hemen kağıda kaleme sarılıp, "Gençler büyüklerinden daha olgun; hiç olmazsa oturup tartışabiliyorlar, ama onlar da ne yapacaklarını bilmiyorlar, tutarsızlar." diyebilme olanağını buldu. Sanki toplumdaki huzursuzlukların kaynağı siyasal partiler arasındaki diyalog eksikliğindenmiş gibi. Halkın düşmanları ile halktan yana olanlar arasında ne gibi bir diyalog kurma imkanı olabilirdi ki.

SOL ADINA SOL NASIL ÇARPITILIR

Sol adına konuşanların, sağlıklı bir gençlik hareketini kotarabilmek için gerekli bakış açısından yoksun, günlük eylemler peşinde koşan hareketlerinin açmazı, gazete tarafından solu karalayabilmek için başarıyla kullanıldı.

Foruma çağrılanlar da hayli ilginçti. Sosyalistlikleri, sayıları bütün Türkiye'de üç-beş yüzü geçmeyen kendi taraftarları haricinde kimse tarafından kabul edilmeyen, "eylemleriyle" faşistlerin elinin yetemediği yerlerde aynı işleri yapan, hareketleri salt öğrenci gençlik içinde var olan görüşlerin temsilcileri, sosyalistlerin gençlik içindeki temsilcileri olarak kamu oyuna lanse edildi.

"Solcu" Mesut Akın "çatışmalar salt sosyal barış veya bir uzlaşma şeklinde ortaya konamaz, çünkü gençliğin fikirleri var olduğu sürece bu çatışmalar devam edecektir" diyor. Sanki öğrenci gençlik üzerine yapılan saldırılar toplumdaki sınıf çatışmasından ayrı bir olaymış ve çatışmaların kaynağı "fikir ayrılıkları"ymış gibi. Tek taraflı saldırıların gerçek nedenlerini ve bu saldırıları destekleyenleri saklayabilmek için burjuvazi bile bu denli fütursuz olamıyor.

HALKA SALDIRILMASINA ŞAŞANLAR

Bir başka "solcu" Ümit Varol da "Saldırılar tüm kamu oyunun gözü önünde olmaktadır. Hatta saldırılar halka bile yapılmaktadır" demekte. Sanki saldırıların halkın mücadelesini ezmekten, faşist tırmanışa ortam hazırlamaktan başkaca bir amacı varmış gibi. Sosyalist mücadeleyi aydınlar gurubunun mücadelesi olarak görenlerin bu laflarına pek şaşmamak gerek.

Aynı Ümit Varol, kendisince Türkiye'nin "acil" sorunlarından bir başkasına da değiniyor. Burjuvazinin kendisine sağladığı olanağı iyi "değerlendirip" Türkiye İşçi Partisi'ne çatıyor. Mücadelenin ana hedefi olarak burjuvazi değil, işçi sınıfı ve emekçi sınıf ve tabakaların partilerini seçenler; ve bunun için de en kolay yöntemi ucuz karalamaları seçenler solun gençlik içinde ne denli temsilcileri olabilirler? Bunlar, sosyalistleri gözden düşürmek için kullanılanlar. Bir de sağa taban yaratmak için gazetede boy göstermelerine müsaade edilenler var.

ÜSTÜN IRK FELSEFESİ SAHNEDE

İstanbul Ülkü Ocakları başkanı, konuşmalarında, faşist hareketlerin en çok kullanıldığı üstün ırk felsefesine yer veriyor. Mustafa Verkaya, dünyada süregelen sınıf mücadelelerini "milletler mücadelesi" olarak değerlendiriyor ve "bu mücadele içinde milletler kendilerini daha güçlü yapmak, daima diğer milletlerden daha güçlü olmak ve başka milletleri hegemonyaları altına almak için devamlı bir mücadele halindedirler" diyor. Ve "bu mücadele içinde hiç bir zaman haklı olanlar değil daima kuvvetli olanlar kazanmışlardır" diye ekliyor. Bu düşünce Ülkü Ocakları'na özgü bir düşünce değil. Almanya'da Nazi'ler de bu fikirleri savunarak iktidara geldiler. Ama hem Alman halkı hem de dünya halkları bunun bedelini çok ağır ödedi. İkinci dünya savaşının anıları hala bir çoğunun belleğinde. Üstelik, bu gün çeşitli ırklara mensup kişilerin bir arada dostça yaşayabileceği örnekleriyle gözler önünde. İnsanlar arasındaki ilişkiyi ırkları değil, içinde yaşadıkları sosyal sistem belirliyor. Ve bu mücadeleyi barıştan yana, sömürüye karşı olanları kazanacağı; tüm ülkelerde iktidarların burjuvazinin elinden alınmasıyla tüm dünya halklarının kardeşçe yaşayacağı, savaş denen tehlikenin ortadan kalkacağı da ayrı bir gerçek.

"İMTİYAZSIZ SINIFSIZ KAYNAŞMIŞ BİR KİTLEYİZ"

Üstün ırk saçmalığının yanında faşistlerin kullandığı bir başka yöntem daha var: Sahte sosyal adaletçi sloganlarla kendilerine taban yaratmak. Buna karşı takınılacak tavır "işte bunlar zaten sahtekardır" deyip kestirip atmak değil. Bunların ikiyüzlülüklerini açıkça ortaya sermek. Ve buna paralel olarak da somut sorunların çözümünde gerçekçi önerilerle ortaya çıkabilmek. Bu arada, faşistlerin, asıl hedefleri işçi sınıfını baskı altında tutabilmek için, çeşitli sınıf ve tabakalara zaman zaman ödünler verebildiğini unutmamak. Bu ödünlerin ardından gelecek yıkımı, sınıf mücadelesinde tarafsız kalabileceklerini zannedenlere anlatabilmek.

Sağcı "gençlik liderlerinin", silahlı mücadeleye kadar varan görüş ayrılıklarına rağmen birleştikleri bir nokta var: Sermaye sınıfına dayanarak, toplumda sınıfların varlığını inkar etmek. Bu gayet doğal. Çünkü sınıfların varlığını kabul etmek, hizmet ettikleri burjuvazinin saflarında açıkça yer almalarını gerektirecek. Bu da tabanlarını kaybetmelerine yol açacak bir olgu. Bu süreç elbet gerçekleşecek. Ama bunu hızlandırmak halktan yana olanların çabalarına bağlı.

BOŞALAN HAVANDA DÖVÜLEN SU

Son günlerde açık açık oynanan oyunların iktidara hızla taban kaybettirmesinin önüne geçilmesiydi. Elbette bu konuda en büyük görev de burjuvazinin propaganda araçlarına düşüyordu. Gençlik sorununu yüzeysel bir takım yargılarla kamu oyuna aktarmak, son günlerde pek başarılı olunamayan olayların gerçek yüzünü saklama konusunda yeni adımlar atabilmek için, böyle bir yayına ihtiyaç vardı ve bu sağlandı. Tabii bu arada olay çıkartanların çoğunun profesyonel elemanlar olduğuna ve geçimlerini bu yolla sağladıklarına hiç değinilmeyerek. Bir de gençliğin sorunlarının ne olduğu, bunların nasıl çözümlenebileceği konusunda bir tek laf etmeyerek. Gençlik mücadelesini kısır bir döngü içine sokmak burjuvazinin başlıca çabalarından biri. Bunun için de yapılan saldırılar bir araç olarak kullanılıyor. Burada demokrasiden yana olan güçlerin yapacağı, saldırıları göğüslemekle birlikte somut hedefler için en geniş tabanı mücadele içine sokmak. Bu hem saldırıları göğüsleyebilmenin hem de ileriye adımlar atabilmenin tek şartı.